

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

~o~o~

~o~o~ Delaj, nabiraj, pomnožuj. ~o~o~

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

~o~o~

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Vojska o vosku. — Torbica raznega blaga. — Dopisi. — Letno plačo so odrajtali za l. 1878. — Naznanilo. — Predpis za napravljanje dobre medice. — Inserat.

Vojska o vosku.

(VI. Sklep.)

— Kar tiče drugi ugovor, da Dzierzon oplodovalnega dejanja ni videl in vendar verje vanj je enako nepreviden in nespameten. Naj bi le to smeli verjeti, kar z lastnimi očmi vidimo, bi bila naša vednost silno omejena; znajdbe poprejšnjih časov popolno zgubljene, da — tudi sedanjega časa večji delj. Vednost ne tirja, da bi mogel človek vse sam viditi, ampak le, da je reč po komu dokazana, po opazovanji in skušnji potrjena. Nasproti pa vednost prepové vero staviti v reči, ki se opirajo na domišljene dokaze ter nasprotvajo vsakdanji skušnji. Res niti Dzierzon, niti kdo drugi ni vidil visoko v zraku oplodivnega dejanja, sicer bi mogel imeti peruti ali saj bistrejše okó, kakor sokolovo okó. Al sto — in stoletna skušnja, da brez oplodovalnega izleta matica nima rodovitnosti; in če oplodena matica celó „corpus delicti“ — trotov oplodivnik seboj prinese, namen in narava trotova i. t. d. nam je poroštva za resnico dovolj, naj dejanje z očmi vidimo ali ne.

Čudno bi pa pač bilo, da bi toliko izvrstnih in zvedenih naravoslovcev in čebelarjev tisoč in tisoč let pri nabiranji voska ne bilo zapazilo, kar je naglo zapazilo pri medenih sokih in cvetkah, kar je zapazilo pri obnožji lepilnih in cvetnih drobcih. In naj bi tudi trenutka ne zapazili, o katerem čebela voščeno ploščico odnese, bi se moglo potem poznati; v trenutku odterganja starega saj ne pokrije nov voščen listič golo rastlinsko steblo ali list! Res so voščene snovi na rastlinskem listju in drugod, pa ne tvarinsko pokrite, ampak vraščene. Če ravno se v resnici ne zgodí, si vendar lahko mislimo, da z enako tanjkim in pripravnim orodjem, kakor je čebelni rilček, bi zamogel tudi človek sladkorno in medeno roso iz cvetkov piti in srkati; orodjica, s katerim bi se dale voščene ploščice od rastlinskih steblic in listov odločiti in odtrgati, si pa s še toliko živo domišljijo tudi kar misliti ne moremo, ker vsa narava in skušnja bi nam nasprotovala. Čudno da tega naravoslovec Molitor ni čutil! Čudno pa še bolj, da g. Molitor tirja (ali v resnici, ali v šali, je tú vse eno), da bi mi mogli čeznaravne, duhovne reči opazovati in

viditi, da bi jih smeli verjeti, on pa nasproti od nas zahteva, da bi njemu v naravnih, vidljivih rečeh brez dokazov, brez opazovanja in skušenj verjeli! Naj bolj čudno, bi rekli, je pa to, da Molitor ne sprejme nobenih dokazov, ne verjame nikomur, kakor le sebi, ampak je vse ne overgel, ampak zavrgel ter toliko trdovratniše svojo trdil, kolikor temelitiše je bil zavračevan. Tako postopanje se ve da potem ni več naravoslovna pravda — iskanje resnice, ampak svojeglavnost in zagrizenost.

Vse drugače so ravnali resnicoljubni naravoslovci. Tako n. pr. je enkrat po zmoti sicer izvrstni čebelar Kleine trdil: „Čebela ni izdelovalka, ampak le orodje, katero vosek iz medú po mehانيčni poti (rabotno) izločuje, Saj vemo ter je dokazano, da je vosek medu le nekako pridjan, tako rekoč v méd ustavljen“. Župnik Dzierzon se mu berž ustavi ter pravi: „Ne, to je zmota. Kako si pač g. Kleine, to rabotno ali mehanično pot misli? Znabiti misli, da je vosek v medú tako, kakor je, če méd in sat v kako posodo namečemo ter oboje vkup zdrozmamo ali unesimo? Tega gotovo ne misli, ker tadaj bi zamogli tudi mi po tvarinski ali mehanični poti vosek od medú ločiti. Druzega bi ne bilo treba, kakor tako medeno-voščeno kašo k ognji pristaviti ter dati zavreti in potem na površini plavajoči vosek pozajeti. Da bi se vosek z medom v enakošno ali enakovrstno tvarino ali tekočino spremenil, tega g. Kleine spet gotovo ne more misliti, ker taka medeno-voščena tvarina bi ne bila pripravna za satovje staviti. Naj bo vosek in méd enakošna zagostena tekočina in čebele ne bodo več voščenih piskreev (celic) za méd stavile, ampak mi bi jim mogli tvarinsko posodo bodi si že, da bili bi lončeni piskrei, lesene ali kakoršnje koli že tvarinske skledice za shranovanje medú nastavljati. To tedaj ne more biti in tega g. Kleine gotovo tudi ne misli.“

„Pač pa so vkup prvine tega, namreč: oglec, vodeneec in kislic. Te prvine zamoremo po ločbi razkrojiti (kemično ločiti); al iz tekočega medú trdno satovje po tvarinski (mehanični) poti sestavljati, tega nam ni in nam ne bo nikoli mogoče, po ločbarski (kemični) poti pač težko kdaj“. Naravoslovcem in g. Kleine-ju je bilo to jasno in prepira je bilo konec. Drugače pa g. Molitor — on je hotel vsekako zadnjo besedo imeti.

Naj navedimo še konečno o kratkem stavke in razloge, s kterimi je g. Baist (izvrstni čebelar na Nemškem) Molitor-ja in njegovo zmoto zavračeval:

1. Recimo, da se res nahajajo v naravi in rastlinah že dodelane voščene ploščice, prašamo: Kaj bi nek to čebelam pomagalo? One nimajo zmožnosti voščenih ploščic med obročke devati ter jih domu nositi. Vsakoršnje obnožje nosijo na nožicah in nobenega kako drugač.

2. Čebele stavijo satovje vselej, tudi celó po zimi, da imajo le dovolj paše ali pa pitanca. Če čebele izletavajo ali ne, nima to nobenega vpljiva, ali da bolj prav rečemo, ni to zadržek za stavljenje satovja.

3. Če se pitanec z mlekom vmesi (n. pr. s 5%) stavijo čebele več satovja in več zalege, naj tudi ne izletavajo; ker mleko je mastneje ter čebele sili k obilnejšemu izločevanju voščenih snovi.

4. Dzierzonovo zatrdovanje in pripodobljenje živinskega odebeljenja z izločevanjem čebelnega voska ni tolika čudna, ne toliko prazna reč, kakor jo stavi g. Molitor.

Kadar se začne žival debeliti po obilniši dobri klaji, takrat se maščobni drobci sicer povsod nasavljajo, vendar mast sili vidno bolj na površje. Skozi kožo sicer

ne gré, pa celó tudi dlaka ne ostaja brez dobička ter je vse bolj mehka in svitla, kakor navadnega živinčeta. Zakaj bi po obilnišemu pitancu izločevani voščeni drobci tudi ne bili nekakošnji maščobni čebelni drobci? Nam se to nič smešnega ne zdi.

5. Čebele ne marajo za izdelan vosek, naj se jim podaja v kakoršnji podobi hoče; še naj manj pa za rastlinski vosek in matica celó ne leže jajčic, če se ji podane umetno narejeno satovje iz rastlinskega voska.

Tedaj je naša misel in prepričanje, da ne g. Dzierzon, ampak g. Molitor zasluži zasmeh zaradi svojega novega popolno nenaravnega zatrdovanja o vosku.

Dostavek vredništva. S tem bodi vojska o vosku dokončana. Navodili smo mnenje, dokaze in razloge obeh stranek, da vsak umen čebelar lahko sam sodi, kje je resnica. Zdaj je mir po čebelarskem svetu, in upamo, da bo trajal dalje, kakor mir sklenjen po Berolinskem kongresu, zlasti ker g. dr. Molitor-ja ni več. Postavimo mu tú mali spominek v „Slov. čebeli“, ker je bil po čebelarskem svetu dobro znan, in poslednjič po „vojski o vosku“ tudi slovenskim čebelarjem.

G. Molitor pl. Mühlfeld je bil rojen l. 1810 (po drugih l. 1814) v Mannheim-u na Nemškem. Šolal se je navadno ter postal doktor in pozneje prestopil k vojaštvu. Kot stotnik je vojno zapustil ter živel v pokoju le za vrtnarstvo, sadjerejo in čebelarstvo. Mož je rad in mnogo čital in mislil. Posebno se je ogrel za kako novo reč, zlasti če je sam kaj iznajdel; za to se je potegoval strastno, da — mnogokrat prestrastno, kar ga je tudi večkrat na napačna pota zapeljalo.

Ko se je bilo v njegovem kraju čebelarsko društvo ustanovilo, je berž kot ud pristopil ter za društveni list mnogo dobrega pisal. Večkrat se mu je pa namerilo, da je tudi tú za domišljije se vojskoval, med katerim je ravno njegov navk o vosku, ki naj bi ga naj boljše ne bil nikdar razglasil — mnogo več bi bil kot umen čebelar in naravoslovec veljal.

Če še omenimo, da se je za enako napačno misel, da bo matica vselej ali saj večí del v panji oplodena, enako strastno potegoval, kakor za svojo domišljijo o vosku, potem lahko vsak spozná, po kaki nerodovitni poti je Molitor navadno hodil ter svoje duhovne zmožnosti zapravljal brez prida in dobička za občinstvo.

G. Molitor je zdaj svoje bojevanje dokončal ter 11. februarja tekočega leta v Mannheimu umrl. Naj v miru počiva!

Torbica raznega blaga.

V listu preteklega meseca smo bralcem pripovedovali o novi znajdbi dveh panjev: železnega in vrtečega se; naj danes naznanimo še tretjega v španoviji: papirnatiga, da naši bralci ne zastanejo ter vedó, kaj se po svetu godi.

V „Čebelarju Šlezijskem“ ga nekdo tako le popisuje: Naredil sem panj s $\frac{3}{4}$ “ debelih desk kakor po navadi. Po vsi unanji površini sem nabil $\frac{1}{4}$ “ debeli sklejeni papir (z lepilom popani papir n. pr. za platnice i. t. d.) ter verh tega še $\frac{1}{2}$ “ debele dilice. Leto je bilo slabo, jaz sem imel dela dosti ter se v jesen nisem veliko zmenil za čebele — moj papirnati panj sem bil odeti popolno pozabil. Še le po novem letu sem čebelnjak malo pregledoval ter zapazil, kako zanikrno sem skrbel za prezimovanje. Pa glejte v ravno tem panju so čebelje prav dobro prezimovale in panj je bil znotraj popolno suh, dasiravno so se drugi vsi potili. Naj bi se stem

skrbno poskušalo, ker panj bi bil veliko cenejši, kakor zdaj in čebele bi se v suhem panji boljše počutile. Naj bi bil sklejeni papir malo debelejši, potem bi na zunanjem ne bilo treba dilic pribijati, ampak papirnati panj z firnažbarvo dobro namazati, da bi vlažnosti v sé ne pil. Panj bi bil, kakor rečeno, mnogo cenejši kakor naš navadni z dvojno steno; tudi veliko ložji in bolj suh — lastnosti, zaradi katerih bi bilo truda vredno, da se obilniše poskuša ter o svojem času poroča.

Dostavek vredništva. Da naši čebelarji reč razumijo, tú opomnimo, da v bolj severnih krajih je mrzlejša, kakor v naših bolj južnih krajih; zato se morajo čebelarji za dobro prezimovanj čebel mnogo več truditi, kakor pri nas. Zaradi tega delajo panje z bolj debelih dil; panji imajo navadno, zlasti stojaki dvojno steno in prostor med stenama še s slamo bičjem ali enakim napolnjen. Po tem takem se vé da bil bi panj le s sklejenim papirjem obit in pobarvan mnogo bolj lahak in cenejši. —

Tudi pri nas bi se reč dobro splačala. Navadno se rabijo za panje pretanjke dile; za prezimovanje in opaževanje panjev marsikateri čebelarji veliko premalo storijo in čebele potem škodo trpijo. Panj bi bil toplejši in če tudi bolj suh, kar je lahko vrjetno, bi bil to nov dobiček za naše čebelarstvo.

Presrečna dežela. Pri nas imamo za čebelarstvo še dosti dobro lego ter imamo za naše čebele od spomladi do jeseni več ali manj paše po bolj ugodni ali neugodni legi, boljšem ali slabejšem vremenu. Vendar imamo navadno le eno žetev ter smo zadovoljni, in če je ta dobra ali saj srednje dobra. — Drugače pa je v Abesiniji, neki deželi v Afriki. Tam imajo, kakor poroča nek misijonar, tri žetve na leto in sicer meseca februarja, julija in novembra ter dobivajo od panja navadno po 48 funtov medú.

Meseca novembra, kadar je tam naj več dežja, pa tudi naj obilniše rastlinskega cvetja, je méd svitlo-rumenkast in sladko grenkljastega okusa. Méd meseca februarja je temne barve; julija pa naj bolj bel. Za pijačo kuhajo ondašnji prebivalci iz medú dobro medico, ki je neki zeló podobna našemu jabelčniku. Čudno pa je, da vosek pridelujejo še le potem, ko se medica včisti. To namreč pretakajo skozi tanko sito v druge posode, na situ jim pa vosek ostaja. Tudi znajo Abisinci mnogo zdravil iz medú pripravljati. Kdor več medenih pijač povžije, ima tudi boljše upanja, da bode dolgo živel ter sivo starost dosegel.

Po Dun. B. Vater.

Je li nov panj kriv, da čebele ne rojijo? Nek čebelar nam piše, da je v njegovem kraju vnet čebelar več novih panjev s premakljivimi satniki si omislil ter zlate gradove si obetal, ima pa naj manj rojev iz med vseh sosedov. Je li res nov panj kriv, da čebele ne rojijo, vpraša dopisnik? Ne, prijatelj, nov panj je popolno nedolžin. Namest družega dokazovanja, Vam povemo prav domač izgled. Preteklo leto smo imeli nekje v sredi starih, vnetih čebelarjev nekaj panjev s premakljivimi satniki. Ker pred takih panjev še niso videli, so jih le nezaupno kakor neverni Tomaži pogledovali ter mislili: Bog zna, če bo s takih panjev kaj ali nič. In glejte iz osmih panjev je bilo 23 rojev; gotovo zadosti in — zoper voljo — še malo preveč. In sosedje? Nevemo za vse; eden je imel iz 15 panjev le štiri ali pet rojev; sploh pa so jih imeli vsi le po malem.

Hočete še drugi izgled? Nate ga z Ljubljanske okolice letošnje spomladi. Nek čebelar ima svoje čebele v dveh krajih. V enem kraju šest plemenjakov ter je dobil iz njih 12 rojev; v drugem pa devet plemenjakov in rojev je iz teh dobil — sedem! In sicer le iz štirih; pet je ostalo jalovcev. Panje s premakljivim satovjem pa ima tú in tam. Naj še dostavimo, da v prvem čebelnjaku je imel čebelar polovico več plemenjakov v starih panjih z nepremakljivim zatovjem pa manj rojev; v drugem čebelnjaku pa ima nek gospod vse panje po novem narejene pa vendar rojev 250% t. j. po dva in pol na plemenjak.

Iz teh izgledov lahko posnamete, da nov panj je popolno nedolžin, da ima sosed manj rojev, kakor drugi iz starih panjev. Upamo, da bode sosed, ker je toliko razumen, da si je nove panje napravil, tudi zadosti razumen, da jih bo še dalje obdržal, ter vzroke drugod iskal in spoznal. Sicer pa prav veliko rojev imeti, ni ravno naj večja sreča, ampak imeti dobre, močne panje.

O ropanji nekdo priporoča, naj se izletnica od žrelica naprej dobro namaže z brinovim oljem. To neki ropnicam toliko smrdi, da naglo kopita poberó in odletijo. Če se maž preveč posuši ali ga dež ispere, se drugič in tretjič ponavlja. Domačim čebelam ne škodi nič.

Pomoček je lahak, ter se lahko tudi poskuša. Naj bi le tudi kaj pomagal!

Dopisi.

Na Jesenicah M. Š. Ljuba „Čebelica“! Nikoli ti še nisem nič pisal, ker, sicer z raznim, se s pisanjem nisem nikoli veliko ukvarjal; pa prosim potrpi in popravi zmote okorne kmetiške roke.

Pet let čitam z veseljem mnogovrstne nauke in svéte „Čebele“ in spisov g. Porente v „Novicah.“ Smem reči, nisem zastonj prebiral, ker vse drugače čebelarim, kakor sem pred ter tudi vse drugačne veselje imam, kakor sem ga imel pred tem časom, dasiravno sem čebelaril že mnogo let popred. To naj ne bo pisano za volj moje hvale, ampak zato, da vidite, da vaš trud ni tako zastonj, kakor bi kdo rekel; tudi kmet spregleduje: nekteri pred, nekteri pozneje — Bog daj, da bi skoraj vsi spregledali ter staro kopito popustili!

Zdaj pa nekaj od letine. Pri nas je že še, če tudi nam je vreme večkrat nagajalo. Od 23 starcev imam 62 rojev, ki še niso preveč slabi. Naj vam povem, koliko nam premakljivi satniki pomagajo. Čakal sem 29. junija roja; ker ga pa ni bilo, sem bil malo nepotrpežljiv in sem začel nekaj družega delati. Kar se roj vsuje; loviti ga je bilo prepozno. Ko ogledujem, kam se bo vsedel, se solnce skrije in roj gré nazaj v panj. Se vé da sem se praskal za ušesi ter jezil čez svojo zanikrnost; pa kaj pomaga — roja ni bilo. Ko hočem iti spet na svoje délo, vidim kupček čebel na tleh z matico. Naglo vse vkup v skatljico spravim; al med tem je bil roj že ves v svojem panji. Da bi čebele matice ne umorile, jo ne denem v panj, ampak nekaj satovja panji vzamem ter naredim prveca. Kmalo sem dobil prav dobrega družeca in tako nisem bil na zgubi. Naj bi imel panje po stari šegi (no že vem, da se dá tudi roj narediti); al s koliko sitnostjo za čebelarja in s kolikim vznemirovanjem za čebele? Tako pa gre vse lahko in gladko.

Panje imam jaz vse po novem; imel sem jih že nekaj, preden se je bilo društvo začelo. Prijatelj mi je namreč od tega pripovedoval in jaz sem berž poskušal, ker sem velik dobiček naglo spregledal. Da se črv pri novih panjih rad zaredí, je res, pa je tudi res, da se pri starih panjih enako rad zaredí; ložej pa vendar čebelam pomagam mrčez preganjati, kakor pri starih panjih, ker nemorem nikjer do njega priti, tú pa lahko sat za satom pregledam in storim, kar je treba.

Čebelarji, ne dajmo se vstrašiti zavolj nekoliko sitnost, in obilnejšega dela pri novih panjih! Ni to nobena težka reč zdaj; od začetka pač enmalo, dokler človek ni navajen. Pa saj pri starem panju tudi ni brez težav, veselja pa nikoli toliko, kakor pri novih panjih s premakljivimi satniki. Tudi večí stroški naj vas ne plašijo. To je le od začetka; pozneje si kmet vse sam naredí. Jaz sem že sam naredil panje in drugo orodje. Če znamo v mlinu vse popraviti, plug in voz narediti, zakaj bi panja ne znali narediti! Korajža veljá!*)

S spodn. Zemono 21. julija. J. Š. Letos imamo tako malo rojev, da se stari čebelarji takega leta ne spominjajo. Menda je zato toliko jalovine pri plemenjakih, ker je bila lanska jesen tú za čebele prav slaba, in letos je do 15. julija bil skoraj vsaki dan dež. Komaj desetino panjev je rojilo, tudi pri takih čebelarjih, ki za svojo živalico pošteno skrbijo, da prevelike lakote ne trpi. Naj zdaj pa suša pritisne, ali naj bo jesenska paša slaba, potem bo huda za našo čebelorejo.

Naj mi bode dovoljeno še prašanje: Kako je to, da so čebele letos toliko hude in strupene, kakor nikoli tako? Če me je poprejšnja leta ktera čebela pičila, je bila bolečina mala in kmalo pozabljena; otekalo je le malo po piku. Letos pa človek oteka po piku vkljub vsemu prizadevanju in bolečina se čuti več dni.

Tako se čebelarji sploh pritožujejo v celi okolici.

Odgovor vredništva v takih primerljajih je pač težko določen, ker vzrokov je premnogo in treba je vse v pošte vzeti. Naj berž, da Vaše čebele vendar niso lačne, če tudi po volji ne rojijo. Imate li obilno kostanja? Te dni sta nam že dva čebelarja tožila, da so čebele v kostanjevi paši posebno hude. Moramo reči, da tega nismo zapazili, ali saj pa ne kostanju pripisovali, ampak obilnosti medú. Mnogokrat je razdraženosti čebel krivo napačno ravnanje z njimi, ali tudi kake bolestne okoljšine panja. Tudi je zadržanje čebel drugačno, če imajo malo ali veliko zalege, matične zibelke nastavljene i. t. d. Vreme in zrak ima mnogo vpljiva, da so čebele krotkejše ali hujše. Je vreme suho in vroče so tudi čebele hujše; o milejšem, vlazno-toplem vremenu so čebele sploh pohlevne. Da je pa paša različna in tedaj tudi méd različen ter zna kolikor toliko vzrok biti različnega obnašanja čebel, menda se tudi ne da tajiti.

Bodite s tem zadovoljni, ker določnega odgovora Vam od dalječ ne vemo dati — bi ga znabiti ne mogli, naj bi tudi navzoči bili, ker vzrokov je premnogo in vpljiv vzrokov prerazličen.

Vredn.

Na Mirni 27. julija. A. R. Dolgo se že pripravljam, da bi Vam o čebelarstvu iz Mirne kaj pisal, pa nič posebno znamenitega ni bilo. Naj bo pa tedaj vsakdanje, kadar ni kaj posebnega. Z roji se smemo letos posebno pohvaliti. Od

*) Z dopisom ste nam prvo vstregli. Res smo mogli malo popravljati, pa kaj zato? Naj bi Vas mnogo slovenskih čebelarjev posnemalo, bi bilo kmalo vse drugače in boljše. Z Vami ponavljamo: Pogum veljá! Slovenski čebelar ni neumniši, kakor nemški; če le hoče, vse zapreke lahko premaga.

Vredn.

40 plemenjakov je ostalo le čvetero jalovcev! vsi drugi so rojili saj po dvakrat, pa tudi trikrat in štirkokrat. Celó mladiči so že po dva vnuka dali; rojili bi bili še bolj, naj bi se mesec julij vedno ne kremžil. Še bolj, kakor obilnost rojev nas pa veseli njih moč. Res le čudno je, da pri vremenu, ki ni posebno vgodno, so roji mnogo satovja nastavili ter ga z medom napolnili. Res bo zdaj paša do ajde pojenjala, pa pitati vendar nebo treba — panji bodo od svoje obilnosti lahko ziveli in ugodnišega časa o ajdovem cvetji pričakovali.

Smo radovedni, če je letos sploh tako dobra letina za roje. Bog daj ugodno jesen!

Letno plačo za 1878

so plačali sledeči častiti in spoštovani udje čebelarskega društva:

II.

Čast. gospod	Hofsteter Janez, dekan v Postojni	2	gld.	—	kr.
"	" Jarc Franc, duh pom. v Leskovcu	2	"	—	"
"	" Kapus Janez, župnik v Kropi	2	"	—	"
"	" Lesjak Valentin, župnik v Dvoru	2	"	—	"
"	" Lenasi Anton, kmetovalec v Sajevcih	1	"	—	"
"	" Ličan Aleks., posestnik v Bistrici	2	"	—	"
"	" Lipič Florijan, kmetovalec v Dulah	1	"	—	"
"	" Lombergar Jožef, župn. in benef. v Komendi	2	"	—	"
"	" Mandelc Anton, duh. pom. v Preserjih	2	"	—	"
"	" Markič Janez, posestnik v Goričah	2	"	—	"
"	" Muskardin Dinko, župnik pri sv. Ivanu	2	"	—	"
"	" Molek Martin, duh. pom. v Predvoru	2	"	—	"
"	" Mašera Andrej, posestnik v Kobaridu	2	"	—	"
"	" Nemeč Leopold, čebelar v Dobu	1	"	—	"
"	" o. Evstahij Ozimek, gvardijan v Gorici	2	"	—	"
"	" Ovčjak Jan., kmet. na Verheh pri Slovenjem gradu	1	"	—	"
"	" Pahor Stefan, vikar v Pevmi pri Gorici	2	"	—	"
"	" Janez Pavlič, kmetovalec v nemški vasi	1	"	—	"
"	" Peterlin Primus, učitelj pri sv. Lenartu	1	"	—	"
"	" Porenta Luka, župnik v Srednji vasi	2	"	—	"
"	" Poženelj Ivan, učitelj na Unci	1	"	—	"
"	" Preša Jožef, župnik v Pečah	2	"	—	"
Blag.	" Pagliaruzzi Izidor, grajšček v Kobaridu	2	"	—	"
Čast.	" Potočnik Janez, župnik na Brezovici	2	"	—	"
"	" Povše Franc, župnik na Ježici	2	"	—	"
Blag.	" Dr. Razlag Jakob, c. kr. odvetnik v Brežicah	2	"	—	"
Čast.	" Razpotnik Jakob, župnik v Višnjugori	2	"	—	"
"	" Ribnikar Primuž, župnik v Zatičini	2	"	—	"
"	" Rozman Janez, posestn. v Št. Vidu bl. Ljubljane	2	"	—	"
"	" Rebernik Anton, posestnik na Mirni	2	"	—	"
"	" Romavh Simon, kovač na Savi	1	"	—	"

Naznanilo.

Vsled dovoljenja in denarnega nakaza vis. c. kr. ministerstva je odbor čebelarskega društva v seji 1. julija t. l. odločil in sklenil najpred napraviti tri potovalne govore z razdeljenjem čebelarskega orodja med poslušalce po izsrečkanji.

Prvi potovalni shod bo v St. Rupretu na Dolenjskem 4. avgusta tek. leta, t. j. osmo nedeljo po Binkoštih po popoldanski službi božji;

drugi bo na Igu (blizo Ljubljane) na sv. Lovrenca dan, 10. avgusta nekako o poludne kje blizo čebelnega semnja; in

tretji potovalni shod bo v Kamniku v tvorek pred velikem Šmarnem, t. j. 13. avgusta tudi blizo poludne.

Povsod bo naj pred govor o čebelarstvu sploh; potem posebno o novem čebelarstvu s premakljivimi satniki z dejanskim razkazovanjem novega dela.

Po razkazovanji delovanja z novim panjem bo nekaj čebelarskega orodja po izsrečkanji med poslušalce razdelenega. In zadnjič, če bodo okoljšine ugodne in čas dopuščal, bo še kratek govor o pravicah in postavah čebelarstvih.

Želimo, da bi se obilno čebelarjev potovalnih zborov vdeleževalo in da bi za razvoj čebelarstva še obilniši sad prirastil!

Predpis za napravljanje dobre medice.

Po župniku č. g. Antonu Scersnik-u v Galiciji.

Deset bokalov čistega medú z dvajsetimi bokali vodé se v kotlu in pri ognji tako dolgo kuha in vedno meša, da se tretjina tekočine vkuha in toraj le še 20 bokalov vsega vkup ostane.

Kako uro pred dokončano vkuho se obesi v kotel platnena vrečica, v katero se dene $\frac{1}{4}$ funta hmelja, $\frac{1}{8}$ funta nageljnovih klinčkov in $\frac{1}{8}$ funta cimetove skorje (nestolčene). Za mešanje naj se rabi zvešček mladih brezovih šibic brez perja, ker potem dobi pijača prijetniši duh.

Da je medica zadosti vkuhana se spozná, če se snažen nož v tekočino dene in ne postane črnkast. Vkuhana se pusti ohladiti ter dene potem v sod in dodà pol bokala olovih drožji, da vse vkup tri tedne kisa.

Kadar je medica odkisala, se pretoči v drugi sod ali tudi v steklenice ter dobro zamaši in dene v klet. Čez eno leto je medica postala prav dobra in prijetna pijača. Naj boljši čas za napravljanje medice je jesén.

Vse čebelarje je osupnil, da ga ne morejo prehvaliti nov po g. Freywirth-u iznajden in sestavljen

Vrteči se čebelni panj.

Naročila izvršuje ter take panje natanjčno in lično izdeluje tovarna lesenin Jožefa Oppenheimer-ja v Stuttgartu-Berg na Nemškem. Panj po 30 mark n. v.